

ილიასადმი

საგურამოში ხე არის ერთი,
ხე - რხეული და რტოებხნიერი,
აქ ისვენებდა მუზების ღმერთი
და შუბლმალაღალი ოლიმპიელი.

მოსტაცა დიდი სინათლე დღეს და
პრომეთეს ცეცხლი მისცა უკუნეთს,
აქ იჯდა იგი, ამ კაკლის ხესთან,
მხრებგანიერი, ვით საუკუნე.

როგორც ქაროველი პოეტის შუბლი,
იმზირებოდა რტოებში მთვარე,
ზეცას არ აჩნდა იოტიც ღრუბლის
და ვარსკვლავები იფშვნეტდნენ თვალებს.

შარიშურობდა კაკლის ხის ტოტი,
ნანას უმღერდა წალკოტს ჩრდილიანს:
- ეჰ, აყვავდები, სამშობლოვ, როდისა -
მთვარესთან ღამით უთქვამს ილიას.

უყვარდა სიბრძნე და სილამაზე,
ეხურა ქუდი წითელი ფუნჯით,
აქ იჯდა იგი ნალისფერ ქვაზე,
დიდი მეტყველი და დიდი მუნჯი

აქ უწერია ოქროსხელიანს
თავის მამულის სასახელოდა.
კაკლის ტოტები ახლაც მღერიან,
რასაც პოეტის ყელი მღეროდა.

მთვარემ დახია მწუხრის ზეწარი,
უკან დატოვა შავი ღრუბლები,
მე ცოცხალ პოეტს ვერ მოვესწარი
და კაკლის რტოებს ვესაუბრები.

მეტყვიან ალბათ, დაჩემებულად,
მწვანე ფოთლები ნელი ჩურჩულით,
თუ რაოდენჯერ აცრემლებულა
სამშობლოს ბედით გულდათუთქული.

მეტყვიან ალბათ, თუ ცეცხლი ღვივის,
როგორ დალეწეს სირცხვილის ზღურბლი,
როგორ გააპეს ბერდანის ტყვიით
ოლიმპიელის მაღალი შუბლი.

მეტყვიან, მკაცრი წყევლა და კრულვით
რომ მოითხოვდნენ მართლის მხილებას,
რომ იგი, ქართლის მტრების მოკლული,
დღეს გააცოცხლეს ქართლის შვილებმა.

დილისკენ თეთრი ნისლი იშლება,
სამოგზაუროდ მიდის მთაბარად
და იფანტება ველზე გიშრებად
ლექსი, ქცეული ხალხის ანბანად.
მეც ხომ ამ ლექსის ეშხმა მიშველა
და პოეზიის ცეცხლში გამბანა

ყვარლის მთებიდან ქარს ღრუბლის მური,
ნიავეს ნისლი და ცრემლი მოჰქონდა,
ვინ იფიქრებდა, რომ წიწამური
შეიქნებოდა მისი გოლგოთა!

შრიალებს რტო და მიწიდან მესმის
მკერდგანიერი პოეტის სუნთქვა,
ასწიე თასი და უცებ შესვი,
თუ ეს სიმღერა გულს გწვავს და გთუთქავს.

მისი სიმღერა თერგივით რბოდა,
და ეტყვის ახლა ქვეყნად გმირს – გმირი:
წარსულმა დადგა მისი გოლგოთა,
აწმყომ დაუწნა დაფნის გვირგვინი.